

IX

Nederlandse samenvatting

R1
R2
R3
R4
R5
R6
R7
R8
R9
R10
R11
R12
R13
R14
R15
R16
R17
R18
R19
R20
R21
R22
R23
R24
R25
R26
R27
R28
R29
R30
R31
R32
R33
R34
R35
R36
R37
R38
R39

Nederlandse samenvatting

1. Achtergrond van dit proefschrift

Pulmonale arteriële hypertensie

Pulmonale hypertensie is een verhoging van de bloeddruk in de kleine bloedsomloop. In de kleine bloedsomloop wordt het bloed opnieuw van zuurstof voorzien. Hiertoe wordt bloed door de rechterkamer van het hart de longvaten ingepompt: eerst door de longslagaderen (-arteriën), die zich dan uiteindelijk vertakken tot de haarvaten (capillairen). Daar vindt de zuurstofopname vanuit de longblaasjes (alveoli) plaats. Het zuurstofrijke bloed vervolgt dan zijn weg via de longaderen (-venen) en komt tenslotte in de linkerhartkamer terecht. Deze pompt het bloed de grote bloedsomloop in. Bij een grotere zuurstofbehoefte van het lichaam, bijvoorbeeld bij inspanning of verandering van houding, zorgt de kleine bloedsomloop onmiddellijk voor een groter aanbod. De kleine bloedsomloop speelt dus een belangrijke rol in het menselijk lichaam. Aandoeningen aan de kleine bloedsomloop hebben dan ook ernstige gevolgen.

In de kleine bloedsomloop is de gemiddelde bloeddruk veel lager dan in de grote bloedsomloop. Als de bloedvaten in de kleine bloedsomloop zijn aangetast, wordt de bloeddoodstroming gehinderd en is er een hogere druk nodig om eenzelfde hoeveelheid bloed de kleine bloedsomloop te laten passeren. Dit heeft ook zijn weerslag op de rechterhartkamer, die meer arbeid moet verrichten om het bloed tegen een hogere bloeddruk rond te pompen. De wandspanning in de rechterhartkamer neemt toe. De rechterhartkamer probeert zich hieraan aan te passen door uit te zetten en door meer spiermassa te ontwikkelen. Echter, in het beloop van de ziekte zal de rechterhartkamer dit aanpassingsproces niet langer kunnen volhouden en falen. Het falen van de rechterhartkamer is in de meeste gevallen van pulmonale hypertensie de doodsoorzaak.

In pulmonale arteriële hypertensie (PAH) wordt de hoge bloeddruk in de kleine bloedsomloop veroorzaakt door vaatafwijkingen op het niveau van de longslagaders. Dit komt bij verschillende ziekten voor, onder andere bij bepaalde aangeboren hartafwijkingen, ten gevolge van gebruik van bepaalde eetlustremmers, HIV-infecties en, de grootste groep, de idiopathische (“van onbekende oorzaak”) vorm van PAH (zie ook de classificatie in Hoofdstuk 1, tabel 1, p...). Eén van de ziektes die tot PAH kan leiden is systemische sclerose.

Systemische sclerose

Systemische sclerose, ook wel sclerodermie genoemd, is een zeldzame ziekte die in Nederland bij 1 op de 100.000 mensen voorkomt. De naam is afgeleid van de

R1
R2
R3
R4
R5
R6
R7
R8
R9
R10
R11
R12
R13
R14
R15
R16
R17
R18
R19
R20
R21
R22
R23
R24
R25
R26
R27
R28
R29
R30
R31
R32
R33
R34
R35
R36
R37
R38
R39

Griekse woorden skleros (hard) en derma (huid). Dit verwijst naar het meest in het oog springende symptoom van systemische sclerose: toename van fibrose (bindweefsel) in de huid. Naast fibrose wordt systemische sclerose ook gekenmerkt door afwijkingen aan de bloedvaten en ontsteking. Systemische sclerose komt niet alleen in de huid voor, maar ook in andere organen zoals de longen, het hart, het maag-darmstelsel en de nieren. De oorzaak van systemische sclerose is niet bekend. Het ziekteverloop van systemische sclerose hangt af van het type en de mate van orgaanbetrokkenheid. Er is een hoge mortaliteit: 30% van de patiënten sterft binnen 5 jaar aan de ziekte. Er bestaat geen behandeling die tot genezing leidt.

In de longen kan systemische sclerose leiden tot longfibrose en/of pulmonale arteriële hypertensie. Deze complicaties zijn verantwoordelijk voor het grootste deel van de sterfte aan systemische sclerose.

Systemische sclerose-geassocieerde pulmonale arteriële hypertensie

Pulmonale arteriële hypertensie komt bij 8-12 % van de patiënten met systemische sclerose voor. Andere vormen van pulmonale hypertensie die bij patiënten met systemische sclerose voorkomen zijn pulmonale hypertensie ten gevolge van longfibrose (door toename van bindweefsel in het longweefsel is de zuurstofuitwisseling gestoord; het zuurstoftekort leidt dan tot vaatschade), pulmonale hypertensie ten gevolge van problemen van het linker hart (waarbij vaatschade ontstaat ten gevolge van stuwning in het pulmonale vaatbed) en door chronische longembolieën (bloedstolsels in het pulmonale vaatbed). Deze vormen van pulmonale hypertensie kunnen ook naast elkaar bestaan.

Het ontstaansproces van PAH is noch wat betreft systemische sclerose noch wat betreft andere vormen van PAH ontrafeld. Er is geen genezende behandeling van SScPAH, noch van andere vormen van PAH. Wel is er symptomatische therapie die vooral gericht is op het verwijderen van de longvaten. SScPAH-patiënten hebben een ongunstiger ziektebeloop dan patiënten met andere vormen van PAH. Zo reageren zij minder goed op therapie wat betreft de hemodynamiek (hemodynamiek beschrijft de wisselwerking tussen bloeddruk en – stroom in de bloedvaten) en inspanningscapaciteit en hebben ze een slechtere levensverwachting dan bijvoorbeeld patiënten met idiopathische PAH (IPAH).

Voor het ontwikkelen van een effectievere, oorzakelijke behandeling van SScPAH is meer kennis van de onderliggende ziektemechanismen van SScPAH nodig. Om het inzicht in de pathogenese en ziekteverloop van SScPAH te vergroten, worden in dit proefschrift verschillende facetten van het longvaatbed en het rechterhart van een goed beschreven groep SScPAH patiënten onderzocht. De bevindingen worden vergeleken met patiënten met IPAH als referentiegroep, omdat IPAH uitgebreider

is bestudeerd en gedocumenteerd aangaande de onderzochte studieonderwerpen. Allereerst worden de histopathologische kenmerken (kenmerken van ziektemechanismen op weefselniveau) van het pulmonale vaatbed van patiënten met SScPAH bestudeerd. Daarnaast wordt onderzocht hoe de rechterhartkamer van patiënten met SScPAH zich aanpast aan de verhoogde weerstand in het pulmonale vaatbed. Tevens wordt de mate van infiltratie van ontstekingscellen en fibrose in de rechterhartkamer onderzocht. Tot slot wordt de gesplitste diffusie capaciteit van de long voor koolmonoxide (TLCO) bestudeerd als mogelijke meting voor het screenen van SSc-patiënten op PAH.

2. Samenvatting

Hoofdstuk 1 introduceert de ziektemechanismen en de klinische verschijnselen van systemische sclerose (SSc) en van SScPAH. Daarnaast worden epidemiologie, prognose, problemen met diagnostische procedures en therapie besproken. Tot slot worden verschillen in klinische presentatie en in klinisch beloop met IPAH behandeld.

De morfologische (vorm) afwijkingen in het longvaatbed in SScPAH zijn tot op heden niet systematisch onderzocht. Toch is dit belangrijk: verschillen in vaatmorfologie kan inzicht geven in ziektemechanismen van SScPAH, en inzicht in het verschil in ziekteverloop tussen SScPAH en andere vormen van PAH. Daarom werden in **hoofdstuk 2** kenmerken van afwijkingen van de pulmonaalvaten in SScPAH onderzocht en vergeleken met reeds eerder goed omschreven afwijkingen van het longvaatbed van IPAH-patiënten. Hiertoe werd het vaatbed in dunne coupes longweefsel, afkomstig van bipten van patiënten of sectiemateriaal, microscopisch geanalyseerd. Intima fibrose (de intima is de binnenste laag van een bloedvat) van de kleinste vaten (arteriolen, kleine slagaderen en venulen, kleine aderen) werd bij alle SScPAH-patiënten geobserveerd. Dit verschilde statistisch significant van de IPAH-patiënten. Fibrose van grotere aderen (venen) werd ook significant vaker gezien in SScPAH dan in IPAH. De helft van de onderzochte SScPAH-patiënten toonde een focale fibrose van venen en/of venulen, hetgeen geassocieerd werd met pleksgewijze stuwung van de haarvaatjes, zoals gezien wordt in pulmonary veno-occlusive disease (PVOD), een andere, zeldzame vorm van pulmonale arteriële hypertensie. Vrijwel alle onderzochte IPAH-patiënten lieten de voor IPAH kenmerkende “plexogene” vaatafwijkingen zien, terwijl geen van de SScPAH-patiënten dit toonde. Deze studie toont aan dat de morfologische afwijkingen in het pulmonale vaatbed in SScPAH verschillen van die in IPAH. Concluderend kan het pulmonale vaatbed van SScPAH worden omschreven als een heteroog beeld, met intima fibrose van de kleine vaten en soms PVOD-achtige kenmerken.

R1
R2
R3
R4
R5
R6
R7
R8
R9
R10
R11
R12
R13
R14
R15
R16
R17
R18
R19
R20
R21
R22
R23
R24
R25
R26
R27
R28
R29
R30
R31
R32
R33
R34
R35
R36
R37
R38
R39

Hoofdstuk 3 brengt het pulmonale vaatbed van SScPAH-patiënten verder in kaart door de expressie van twee verschillende celmembraanreceptoren te onderzoeken. Celmembraanreceptoren zijn eiwitten die zich op de buitenzijde van de cel (de celmembraan) bevinden en bij activatie signalen naar de celkern sturen. Hierop gaat de cel bijvoorbeeld tot deling over, treedt er verminderde celdood op en worden verschillende stoffen (zoals ontstekingsstoffen, of stoffen die tot toename van fibrose leiden) uitgescheiden. In dit hoofdstuk werden de platelet-derived growth factor-receptor β (PDGFR- β) en de epidermal growth factor receptor (EGFR) onderzocht. Van PDGFR- β is bekend dat activatie van deze receptor tot onder andere vermeerdering, differentiatie en een verminderde celdood leidt. Activatie van EGFR resulteert ook in celvermeerdering en verminderde celdood. Beide groeifactorreceptoren spelen een rol in het onderliggende ziektemechanisme van SSc. Daarnaast is in diermodellen aangetoond dat zij ook een rol spelen in het ziektemechanisme van pulmonale hypertensie. Bovendien is in anekdotische casus van patiënten met IPAH en PVOD de PDGFR- β met medicamenten geblokkeerd, wat effect had op de hemodynamiek en op het inspanningsvermogen van deze patiënten. Bovenstaande kan er dan ook op wijzen dat er ook een rol zou kunnen zijn voor PDGFR- β en EGFR in SScPAH. Dat is echter nog niet onderzocht.

In dit hoofdstuk werd de aanwezigheid en de intensiteit van de aankleuring van PDFGR- β en EGFR in SScPAH vergeleken met die in IPAH en PVOD. Longweefselcoups van SScPAH-, IPAH- en PVOD-patiënten werden gekleurd met antilichamen tegen PDFGR- β en EGFR. De immuno-reactiviteit (de aankleuring) werd gescoord met betrekking tot aanwezigheid, distributie en intensiteit. Alle SScPAH-patiënten toonden PDFGR- β immunoreactiviteit in de kleine vaten. Dit was significant verschillend in vergelijking met IPAH-patiënten. SScPAH-patiënten toonden ook significant vaker veneuze aankleuring dan IPAH-patiënten. De intensiteit van de PDFGR- β -aankleuring was significant sterker in SScPAH in de kleine vaten gezamenlijk dan in IPAH. Er werd geen verschil gevonden in PDFGR- β -aankleuring tussen de SScPAH-groep en de PVOD-groep. In de controle groep toonde slechts 1 patiënt milde PDFGR- β aankleuring. De aankleuring van EGFR gaf een zwak signaal zonder verschillen tussen de groepen. Echter, de controlegroep toonde geen aankleuring van EGFR in de longvaten.

Uit deze resultaten kan worden geconcludeerd dat PDFGR- β - en EGFR-immunoreactiviteit de patiënten met pulmonale hypertensie onderscheid van controlepersonen. Bovendien komt PDFGR- β -aankleuring vaker en meer intens voor in de kleine vaten en venen van SScPAH dan IPAH, terwijl er geen verschil is tussen SScPAH en PVOD. Dit is in overeenstemming met de morfologische bevindingen van het pulmonale vaatbed zoals dat is beschreven in hoofdstuk 2. Dit is wederom

R1
R2
R3
R4
R5
R6
R7
R8
R9
R10
R11
R12
R13
R14
R15
R16
R17
R18
R19
R20
R21
R22
R23
R24
R25
R26
R27
R28
R29
R30
R31
R32
R33
R34
R35
R36
R37
R38
R39

Hoofdstuk 5 beschrijft kenmerken van de vullingsfase van de rechterhartkamer van SScPAH-patiënten en vergelijkt deze met IPAH-patiënten. De groepen zijn zo samengesteld dat de weerstand van het pulmonale vaatbed tussen de twee groepen niet verschilt. Eventueel gevonden verschillen zouden dan niet terug te voeren zijn op een verschil in drukbelasting van het hart, maar door verschillen in het functioneren van de hartspier zelf. Die verschillen zouden dan te verklaren kunnen zijn door ziekteprocessen ten gevolge van systemische sclerose, daar deze zich ook in de hartspier manifesteren. In deze studie werden SScPAH-patiënten, IPAH-patiënten en gezonde controlepersonen geïnccludeerd. De groep SScPAH-patiënten was wat betreft leeftijd vergelijkbaar met de controle groep. Drie parameters van de diastolische functie van het hart werden bestudeerd: de massa van de rechterhartkamer (want de hartspier wordt verdikt in reactie op verhoogde drukbelasting), de vroege vullingsfase "E" (E = "early") van het hart, die bepaald wordt door het vermogen van het hart om te ontspannen, en de late vullingsfase die bepaald wordt door het samenknijpen van de boezem ("A" van atrium, = boezem). Daarnaast werd de EA ratio, de verhouding tussen de beide fasen, gemeten. De metingen werden gedaan met behulp van MRI-scans.

De E-fase was significant lager (langzamer) in de SScPAH groep dan in de IPAH-groep en de controlegroep. A verschilde niet tussen de PAH-groepen. Echter, A was significant hoger (dus sneller) in de beide PAH-groepen in vergelijking met de controlegroep. De massa van de SScPAH-rechterhartkamer was groter dan die van de controlegroep, maar verschilde niet ten opzichte van IPAH. Deze resultaten impliceren dat het vullingspatroon van de rechterhartkamers van SScPAH verschilt met dat van IPAH onder dezelfde mate van drukbelasting. Dit betekent dat dit verschil verklaard kan worden door intrinsieke aandoeningen van de hartspier zelf, bijvoorbeeld ten gevolge van systemische sclerose.

Om de rol van SSc in de rechterkamer van SScPAH te verkennen werden in **hoofdstuk 6** de drie belangrijke uitingen van systemische sclerose, te weten ontsteking, fibrose en vaatafwijkingen, in de rechterhartkamer van SScPAH-patiënten onderzocht en vergeleken met IPAH-patiënten en controlepersonen. Op microscopisch niveau werden coupes van hartweefsel geanalyseerd. De coupes hadden verschillende behandelingen met kleuringen ondergaan om ontstekingscellen en fibrose in het interstitium (tussencelruimte) van het hartweefsel, dan wel afwijkingen van vaatveranderingen goed te kunnen onderscheiden. Voor het onderzoek werden coupes ingebed in paraffine van de rechter- en van het linker ventrikel gebruikt. Coupes werden gekleurd met eiwitten (antilichamen) tegen celreceptoren op de celmembraan kenmerkend ontstekingscellen. Coupes werden ook gekleurd om fibrose tussen de hartspiercellen aan te tonen. Daarnaast volgde een kleuring om

R1 van de hemodynamiek, zoals druk en hartmuitvolume, en Dm%. Tot slot bleek
R2 het onderscheidend vermogen van de Dm-bepaling beter te zijn dan de TLCO.
R3 De resultaten van deze studie ondersteunen nader onderzoek naar het nut van de
R4 gesplitste membraanonderzoek in het diagnoseproces van PAH in SSc niet.
R5

R6 **Toekomstig onderzoek**

R7 Dit proefschrift toont dat het pulmonale vaatbed en de rechterhartkamer van
R8 SScPAH unieke kenmerken hebben op zowel histopathologisch alsook functioneel
R9 gebied. Daarom zou SScPAH in klinische trials en wellicht ook behandelchema's
R10 apart van de PAH-groep als geheel genomen moeten worden.

R11 Dit proefschrift biedt meerdere aanknopingspunten voor vervolgonderzoek. De
R12 unieke morfologische kenmerken van de vaatafwijkingen in SScPAH ten opzichte van
R13 andere PAH-groepen, alsook de verschillen in aankleuring van groeifactorreceptoren
R14 wijzen erop dat SScPAH een ander ziektemechanisme heeft dan IPAH. SScPAH-
R15 patiënten zouden dan ook baat kunnen hebben bij specifiekere therapie, in plaats
R16 van of toegevoegd aan de nu gangbare algemene PAH- therapie. Meer onderzoek
R17 naar de ziektemechanismen die ten grondslag liggen aan de afwijkingen van het
R18 pulmonale vaatbed, kan ook aangrijpingspunten voor medicamenteuze therapie
R19 opleveren. Onderzoek op longweefsel verkregen bij patiënten middels biopsie
R20 stuit op ethische bezwaren, daarom zal toevlucht gezocht moeten worden tot
R21 makkelijker te verkrijgen materiaal zoals huid, bloed of preklinische modellen zoals
R22 diermodellen.

R23 Er is ook meer kennis nodig ten aanzien van de ontwikkeling van de vaatlaesies
R24 in het verloop van de tijd in systemische sclerose. Er zijn immers indicaties, hetgeen
R25 in hoofdstuk 2 is aangestipt in de discussie, dat deze laesies al aanwezig zijn in de
R26 longen van SSc patiënten zonder dat er klinische symptomen van PAH zijn. Een
R27 belangrijk vraagstuk is óf en wanneer de vaatafwijkingen leiden tot symptomen van
R28 PAH. Als deze vraag beantwoord zou kunnen worden, leidt dit tot beter inzicht
R29 in het nut alsook het moment van start van behandeling. Dit is echter moeilijk
R30 te bestuderen. Ook hier kunnen preklinische modellen of biomarkers van nut
R31 zijn. Andere onderzoekspunten in dit kader zijn de mogelijke aanwezigheid van
R32 oorzakelijke verbanden tussen de specifieke SScPAH-vaatafwijkingen en klinische
R33 kenmerken, zoals de lage TLCO en de slechtere respons op vaatverwijdende therapie
R34 in SScPAH in vergelijking met andere vormen van PAH.

R35 In sommige SScPAH-coupees van longweefsel worden vaatafwijkingen gezien
R36 die ook aanwezig zijn in PVOD. Mogelijk dat er binnen SScPAH verschillende
R37 subgroepen zijn te onderscheiden, bijvoorbeeld groepen met en zonder kenmerken
R38 van PVOD. Zulke subgroepen vertonen mogelijk een ander klinisch gedrag en
R39

